

Зарадва се, рипна та захвърка —
 На сънъ малко тукъ се пообърка:

Изведнажъ го нѣщо заподгони —
 Лютъ змия, змия стрѣлковата;
 Да не бѣха сплетенитѣ клони
 Би го мигомъ лапнала змията.

Една бѣда другата довежда.
 Бѣга врабчо, напрѣдъ не поглежда,
 Че го погна ловецъ издалече,
 Отблизу му пжтя да прѣпрѣчи,
 Перата му пѣстри да оскуби,
 То се знае, врабча да погуби!

„Напусто се радвахъ, клетникъ ази!
 „Що ми трѣбва хубость не за мене!
 „Дано Господъ днеска ме запази!
 „Утрѣ вземамъ мойтѣ си прѣмѣни,
 „Сивичкитѣ, като ланска шума.
 „Кой каквото иска да си дума —
 „Подъ стрѣхата по-добрѣ ми бѣше:
 „Сладко ядѣхъ, сладко ми се спѣше!“

Събуди се врабчето и — гледа:
 (На сънъ било всичко — страшно-
 страховито) —

Пакъ сжщата хижа и наредъ,
 И плашилото на плета забито,

